Π. Κ. Καρρίας
Διευθύνων

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ Ϗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΝΔΡ. ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ - ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 3 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 30

ΧΑΛΚΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1942

ΧΑΛΚΙΔΑ - ΑΡΤΑΚΗ - ΨΑΧΝΑ - ΤΡΙΑΔΑ - ΜΑΚΡΥΚΑΠΑ - ΑΤΤΑΛΗ

Αὐγὴ Μαγιάτικης Κυριακῆς. Τήν ὥρα ποὺ ὁ βασιληᾶς τῆς μέρας ἥλιος ξεπροβάλλει μὲ τὸ χρυσοκκόκινο φῶς του, καὶ δίνει τόση χαρά στὴ γύρω φύσι, κι' ὁ Εὔριπος ἀπαλοχαϊδεύει τὴν ἀγουροξυπνημένη Χαλκίδα, ἡ συντροφιὰ μπαίνει στ' αὐτοκίνητο καὶ ξεκινάει·

Χαρὰ Θεοῦ!

Συνοδοιπόροι καὶ συνεκδρομεῖς: ὁ ἀντισαγγελεὺς καὶ ἡ κ. Γ. Κανατσέλλου, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἑνώσεως Γ. Συν)σμῶν Εὐβοίας κ. Κ. Ι. Ροῦσσος, ὁ ἐπιχειρηματίας κ. Νικ. Λάζαρης, ὁ Γεωπόνος κ. Κ. Κατσίμας, ὁ ἐπόπτης Γ. Συν)σμῶν κ. Ἀγαμ. Τράστας κ. ἄ.

Ἡ Ἀρτάκη κοιμᾶται ἀκόμα· Περνῶντας βλέπουμε μόνο λίγους ἀπὸ τοὺς ναυτικοὺς κατοίκους της, ποὺ ἑτοιμάζουν τὰ πλεούμενά τους.

Οἱ πρῶτες ἀχτῖνες τ' ἀνατέλλοντος ἡλίου, χρυσίζουνε τὸ μνημεῖο τοῦ ἱστορικοῦ Ναυάρχου Βουδούρη ποὺ τ' ἀφήνουμε πίσω μας, ἀριστερά, καὶ δεξιὰ τὸν Βατῶντα, καὶ φθάνουμε στὴ περιοχὴ τῶν Ψαχνῶν, ποὺ ἡ γῆ τους, ἀστείρεφτη παραγωγικὴ βρύσι, φτάνει νὰ θρέψῃ ὅλο τὸ Γριπονῆσι.

Στὴν Ἠλεία ὑπάρχει τὸ Τραγανό! καὶ στὴν Εὔβοια τὰ Ψαχνά. Ποιός μπορεῖ νὰ χαχει ἀντίρρησι, πὼς οἱ ὀνομασίες αὐτὲς δὲν ἔχουνε σχέσι μὲ τὴν παχειά, καὶ τόσο καρποφόρο, γῆ τῶν μερῶν αὐτῶν;

Δέκα λεφτὰ τῆς ὥρας στάσι στὰ ψαχνά, μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀνάψουμε ἕνα κεράκι, στὴν λειτουργοῦσα, τὴν ὥρα κείνη, πρώτη ὡραία ἐκκλησία, τῆς πλουτοφόρου χωροπούλας καὶ ν' ἀκούσουμε γονατιστοί—εἶναι τῆς Σταυροπροσκυνήσεως—ἕνα Εὐαγγέλιο

Ὁ σωφὲρ κορνάρει. Οἱ συνεπιβάτες, αὐξάνουνε καὶ τὸ τροχοφόρο ἀγκομαχῶντας, παίρνει τὸν ἀνήφορο τῆς γραφικῆς Τριάδας.

Μέσα στ' ἀτέλειωτο πράσινο, μυρωμένο ἀπὸ τοῦ πεύκου τὶς εὐωδιές, πέρνουμε, τὸ πρωϊνό μας λουτρό, στὴ κολυμβήθρα τῆς κάθαρσις καὶ τῆς ἐξιλέωσις.

Τῆς Τριάδας δεσπόζει τὸ ποιητικὸ Ἀρχοντικὸ τοῦ Κριεζώτη, μέσα στὸ ὁποῖο, καθὼ ξέρουμε, κρύβονται τόσοι θυσαυροὶ γιὰ θαυμασμὸ καὶ μελέτη. Ἡ σκέψι μας γυρίζει πολὺ πίσω—στὴν ἀξέχαστη ἑλληνικὴ ἱστορία—κι' εὐχόμαστε νὰ μᾶς δοθῇ κάποτε ἡ εὐκαιρία νὰ περάσουμε λίγες ὧρες πνευματικῆς χαρᾶς, μέσα στοὺς πνευματικοὺς θυσαυροὺς ποὺ κλεῖ μέσα του, τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ σπῆτι.

Οἱ σιλουέτες τῶν Καθενῶν καὶ τοῦ Πάληουρα διαγράφονται τώρα δεξιά μας ἀδρότερα, καὶ ὁ δρόμος μας πρὸς τὴν Μακρυκάπα καὶ τὴν Ἄτταλη, ὅλο καὶ λιγοστεύει.

Ὄμορφη Μακρυκάπα, μὲ τὶς βρύσες σου καὶ τὶς δροσιές σου, τὰ γάργαρα νερά σου, τὰ πλατάνια σου τὶς καρυδιές σου καὶ τὶς λυγερὲς κοπέλλες σου!

Πανώργια, ἀμφιθεατρικὴ, μὲ τὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι σου, τὸ κελάρισμα τῶν νερῶν σου καὶ τὸ θρόϊσμα τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων σου, μᾶς συνεπέρνεις. Μᾶς ξανανοιώνεις τὴ σκέψι, ξεκουράζεις δροσερὰ τὴν πονεμένη ψυχή μας καὶ μᾶς ἐμπνέεις λίγους στίχους, ποὺ κάποτε θὰ σοῦ τοὺς ἀφιερώσουμε.

Ἂς εἶσαι εὐλογημένο, τοπεῖο ἀξέχαστο τῆς Μακρυκάπας.

Ἀφίνουμε ἐδῶ τὸ ζεῦγος Κανατσέλλου, γιὰ νὰ περάσῃ γιὰ τοὺς ἀγαπημένους του Καθενούς, καὶ προχωροῦμε λίγο ἀκόμα, γιὰ τὴν πρασινοστόλιστη Ἄτταλη: Σοροκινὸ — Κοτρούλη, ποὺ μᾶς θυμίζει κάτι ἀπὸ τὸ ἱστορικό μας «ὅρος τῶν ἐλαιῶν» κι' ὅπου εἶναι τὸ τέλος τοῦ δρόμου μας.

***

Οἱ ὧρες διοβαίνουν· Τὰ ὑπηρεσιακά χρέη τῆς ἀποστολῆς μος ξεπληρώθηκαν, κι' ἀνεβαίνουμε γοργά, γοργὰ στὸ μοσχοβολισμένο σπῆτι τοῦ Παπᾶ—Καράπα, ποὺ θὰ μᾶς φιλοξενίσει.

Ὁ Αἰδεσ. κ. Καράπας—μιὰ γλυκειὰ ἀπαλὴ βυζαντινὴ μορφή, ποῦνε γιὰ μᾶς μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψι—μᾶς ὑποδέχεται μὲ χαρὰ, εὐγένεια καὶ καλωσύνη, ποῦνε ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Τὸ τραπέζι μας πλούσιο—μὲ τὴ συμβολὴ συνεκδρομέως καὶ τοῦ καλοῦ μας Παπᾶ, καὶ τῆς εὐγενικειᾶς κόρης του, Δος Ζαφείρας, τὴ προθυμία,—τὸ τιμοῦνε κι' ἄλλοι, μέσα στοὺς ὁποίους ξεχωριστὴ θέσι ἀφηγητοῦ κι' ἀνεκδοτολόγου κατέχει ὁ γνωστὸς, σ' ὅλη ἐκείνη τὴν περιφέρεια, κ. Πίνδαρος, π' ἀντὶ Ὠδὲς μᾶς ψάλλει τόσο ὡραῖα πράγματα, γιὰ τὸν Παπᾶ—Ἀπόστολο τὸν Παπᾶ—Τάσσο καὶ τὴν ἄλλο τέ ποτε συνάδελφό του Χρυσάνθη.

Τὸ κέφι τώρα γίνεται ἀτέλειωτο. Τὸ ἔξυπνο καλαμποῦρι διαδέχεται τὸ κρύο καὶ ἡ μιὰ καράφα τὴν ἄλλη, ἀπὸ τὸ ἀστείρευτο γιωματάρι τῆς ξανθειᾶς ρετσίνας τοῦ Δέσποτα, ποὺ σὰν θεῖο νέκταρ εὐφραίνει τὶς καρδιές μας.

***

Ἡ μέρα κοντεύει νὰ σωθῇ. Φιλοῦμε μὲ ἀληθινὸ σεβασμὸ, συμπάθεια κι' εὐγνωμοσύνη τ' ἅγιο χέρι τοῦ καλοῦ μας Σαμαρείτη, κι' ἀποχαιρετοῦμε τὴν Ἄτταλη, γιὰ νὰ κάνουμε, κατεβαίνοντας, ἕνα προσκύνημα στὴ γόησσα Μακρυκάπα, ποὺ γιὰ χάρι της σταματοῦμε στὴν Ἅγια Παρασκευή της, καὶ πίνουμε τὸ στερνό μας ποτῆρι στοῦ Παράκατη.....

Ἀνδρ. Ἰω. Ζῶντος

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Διον. Βογοπούλου

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Δύο νέα ἑλληνικὰ θεατρικὰ ἔργα

"Οπως εἴχαμε ὑποσχεθῆ στοὺς ἀναγνώστας μας, συνεχίζουμε στὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» τὴν ἀνασκόπησι τῆς πνευματικῆς κινήσεως στὴν Πρωτεύουσα καὶ ἰδιαίτερα γύρω ἀπὸ τὴ θεατρικὴ ἑλληνικὴ παραγωγὴ τοῦ φετεινοῦ χειμῶνα, γιατὶ νομίζουμε ὅτι ἕνα ἀνεπτυγμένο καὶ πνευματικὰ καλλιεργημένο Κοινὸ μιᾶς γειτονικῆς στὴν Πρωτεύουσα πόλεως ὅπως εἶναι ἡ ὡραία Χαλκίδα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ κάθε πνευματικὸ προϊόν.

Δύο, ὅπως εἴπαμε στὴν προηγούμενη ἀνταπόκρισί μας, εἶναι τὰ νέα ἔργα τῆς τελευταίας νέας θεατρικῆς μας παραγωγῆς, στὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε κανεὶς νὰ σταθῆ μὲ περισσότερη προσοχὴ καὶ παρατήρησι. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔργα εἶναι ἡ ἐλαφρὰ κωμεντὶ τοῦ κ. Ἀλ. Λιδωρίκη «Ἔξοδος κινδύνου» καὶ ἡ δραματικὴ κωμεντὶ τοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ «Ἀργυροῖ γάμοι».

Τὸ πρῶτο ἀνεβάστηκε ἀπὸ τὸ θίασο Μιράντας—Παπᾶ καὶ τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ θίασο τῆς κ. Μ. Κοτοπούλη. "Ετσι εἶχαν καὶ τὰ δύο τὴν καλὴν τύχη νὰ ἑρμηνευθοῦν καὶ νὰ σκηνοθετηθοῦν ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἠθοποιοὺς καὶ σκηνοθέτας μας. Ὁ κ. Λιδωρίκης, ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι νέος θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ ἔχει μέχρι τώρα σημειώσει ἀρκετὲς ἐπιτυχίες, γιατὶ παρὰ τὴ νεότητά του, εἶναι παραγωγικώτατος καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπίδοσί του στὴ θεατρικὴ τέχνη δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνον φιλοδοξίας καὶ βιοποριστικῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ πραγματικῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως στὸ θέατρο. Καὶ φυσικά, πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ καλλιεργήσῃ μιὰ τέχνη ἂν δὲν αἰσθάνεται ἀπεριόριστη ἀγάπη καὶ κλῆσι γι' αὐτή;

Ἐξ ἄλλου ἔχει καὶ ἕνα λόγο παραπάνω στὴν προτίμησί του αὐτή: ἔχει τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν φιλοδοξία ὅτι συνεχίζει τὴν πατρικὴ θεατρικὴ παράδοσι. Κι' αὐτό, βέβαια, τὸν βοήθησε πολὺ στὴν πρώτη του ἐμφάνησι καὶ στὶς κατοπινὲς ἐπιτυχίες του. Γιατὶ ὅλοι μας ξέρουμε τί σημαίνει πρώτη ἐμφάνησι συγγραφέως στὸ θέατρο, ποὺ τόν περίβολό του τὸν θεωροῦσαν πάντοτε ἱερὸ καὶ ἀπαραβίαστο οἱ παλαιότεροι κύριοι καὶ δεσπότες του.

Ἡ «Ἔξοδος κινδύνου», λοιπόν, εἶναι ἕνα ἐλαφρὸ θεατρικὸ παιγνίδι, ὅπως εἶναι ὅλα τὰ ἔργα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, χωρὶς μεγάλες ἀξιώσεις καὶ ἐπιδιώξεις ἀλλὰ μὲ καλὸ καὶ γοργὸ διάλογο ποὺ δὲν κουράζει τὸν θεατή, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν κάνει νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ ἐξετάσῃ περισσότερα πράγματα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λέει ὁ συγγραφεύς Εἰς αὐτὸ συντελεῖ, βέβαιο, τὸ ρηχὸ τῆς καὶ τὸ ἀπιθοφανὲς τῆς ὑποθέσεως. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν ἱκανοποιεῖ καθόλου ἕναν προσεκτικὸ καὶ ἀπροκατάληπτο κριτὴ ποὺ θέλει νὰ βρῆ καὶ κάποιο βαθύτερο πνευματικὸ περιεχόμενο σ' ἕνα θεατρικόν ἔργο εἴτε κωμωδία εἶναι αὐτό, εἴτε κωμεντί, εἴτε δρᾶμα. Γιατὶ ὅπως ἐμεῖς πιστεύουμε τοὐλάχιστο, τὸ ἀνώτερο πνευματικὸ περιεχόμενο καὶ ἡ θέσις τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ ἕνας συγγραφεὺς, μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ μέσα σὲ μιὰ κωμωδία, ὅπως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πάντα μέσα εἰς τὴν κωμεντί καὶ στὸ δρᾶμα. Ὡς τόσο τὸ ἔργο τοῦ κ. Λιδωρίκη, παρ' ὅλα του τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἐλλείψεις του, ἐσημείωσε ἀρκετὴ ἐπιτυχία καὶ ἐκράτησεν ἀρκετὰ στὸ πρόγραμμα τοῦ θιάσου Μιράντας—Παπᾶ, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερα καταρτισμένους θιάσους σήμερα γιὰ τὸ ἀνέβασμα μιᾶς κωμεντὶ τοῦ εἴδους τῆς «Ἐξόδου κινδύνου» Εἰς αὐτὸ δὲ καὶ ὀφείλεται ἡ σχετικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου, ἐπιτυχία στὴν ὁποία συνετέλεσαν — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ καλὸ παίξημο τοῦ κ. Γ. Παπᾶ, τῆς κ. Μιράντας καὶ τῆς κ. Λώρη καὶ τῶν ἄλλων καλῶν ἠθοποιῶν τοῦ θιάσου—καὶ ἡ σκηνογραφίες τοῦ κ. Γ. Βακαλό.

***

Οἱ «Ἀργυροὶ γάμοι» τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ, κωμεντὶ σὲ τρία μέρη, εἶχαν τὴ μοναδικὴ τύχη νὰ παιχθοῦν ἀπὸ τὸν θίασο Κοτοπούλη, στὸν ὁποῖο κυριαρχικὰ δεσπόζει, ὅπως πάντα, ἡ προσωπικότης τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη.

Ὁ κ. Σπ. Μελᾶς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ καταπιάνεται μὲ ἔργα βαθύτερου πνευματικοῦ περιεχομένου καὶ θέλει νὰ ἐξετάσῃ τ' ἀνθρώπινα προβλήματα ποὺ μένουν πάντα αἰώνια καὶ ἄλυτα. Μὲ τὸν «Ἰούδα» του ἄλλοτε μᾶς ἔδωσε τὸ μέτρον τῆς δραματικῆς του τέχνης καὶ τῆς ποιητικῆς του δυνάμεως. Γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε αὐτό, ὁ «Ἰούδας» του ὑπῆρξε ἔργο καθαρὰ ποιητικὸ καὶ μακρᾶς πνοῆς, ποὺ ἔδειξε τῆς πλέον εὐαίσθητες ἀνθρώπινες χορδὲς καὶ μπορεῖ, ὅπως νομίζουμε ἐμεῖς, νὰ ὑπαχθῆ στὰ ὅρια τῆς ἀληθινῆς τέχνης ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. Καὶ ὅμως τὸ μοναδικὸ αὐτὸ δημιούργημα τοῦ κ. Μελᾶ, τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ στο πρόγραμμα τοῦ παγκόσμιου θεάτρου, ἐὰν ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς δὲν ἦταν Ἕλλην καὶ δὲν τόγραφε στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ηὗρε πολλοὺς ἐπικριτὰς καὶ προκάλεσε πολλοὺς φιλολογικούς καυγάδες. Κι' αὐτὸ ἐννοεῖται, πρὸς τιμήν του, γιατὶ ἅμα κάνῃς τοὺς ἄλλους ν' ἀσχολοῦνται μ' ἐσένα ἤ πολὺ ἄξιος εἶσαι ἤ δὲν ἀξίζεις τίποτα. Καὶ τὸ δεύτερο βέβαια δὲν εἶναι ἐκεῖνο πού μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὸν κ. Μελᾶ.

Τώρα μὲ τοὺς «Ἀργυροὺς γάμους» θίγει ἕνα πρόβλημα ἀνώτερε, ποὺ μπορεῖ νὰ τόνοιωσαν μόνον οἱ πραγματικὰ μορφωμένοι, πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ. Πρόκειται πράγματι περὶ τῆς ἐρωτικῆς φιλίας δύο ἀνωτέρων ἀνθρώπων ποὺ συνδέονται γιὰ πολὺ καιρὸ ἔτσι ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χωρὶς καμμιὰ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία. "Ολη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου περιστρέφεται γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἄν καὶ ὁ ἀκροατὴς πολλὲς φορὲς νομίζει ὅτι ἄλλο εἶναι τὸ θέμα καὶ ἄλλη ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποία θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ συγγραφεύς. Εἶναι πράγματι ἡ ἐρωτικὴ φιλία ἕνας μῦθος καί κάτι τὸ ἀνεύθυνο ποὺ ἔπλασεν ἡ φαντασία μερικῶν ποιητῶν καὶ ἄλλων ἀρρωστημένων ἀνθρώπων ποὺ κατορθώνουν νὰ ζήσουν πάντα σ' ἕνα πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ ἐπίπεδο πάνω ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἐρωτικὰ πάθη ποὺ ξεσπάζουν πάντα στὴ σεξουαλικὴ ἕνωσι τῶν δύο φύλλων;

Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀργυρῶν γάμων» πιστεύει στὴ δυνατότητα ἑνὸς τέτοιου αἰσθήματος καὶ θέλει

ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Στὸ περασμένο τεῦχος τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» ἀναφέραμε μέ ξεχωριστὴ χαρὰ τὴν ὁμιλία τοῦ κ. Δασκαλοπούλου, ποὺ γίνηκε τῆς 3 τοῦ Μάη στὸ «Κεντρικὸ» γιὰ τὸν θεῖον Μπετόβεν, κι' ὅπου ἤτανε μέσα στὸ πρόγραμμα τοῦ «Μουσικοφιλολογικοῦ Πρωϊνοῦ» ποὺ δόθηκε γιὰ τὰ ὀρφανά

Τὴν ὁμιλία αὐτή, ζητήσαμε ἐπίμονα ἀπὸ τὸν νέον μας κ. Δασκαλόπουλο, ποὺ μὲ τὴν σεμνότημα ποὺ τόν διαδρίνει μᾶς παρεκάλεσε νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσουμε, γιατὶ σκοπὸς τῆς ἐμφανίσεώς του καὶ τῆς ἐργασίας του δὲν ἤτανε ἡ ἐπίδειξις. Καὶ τώρα, χωρὶς τὴν ἄδειά του, σᾶς μεταδίδωμεν μερικὰ ἀποσπάσματα τῆς ὁμιλίας αὐτῆς.

«... Μέσα ἀπ' τὶς ψυχὲς τῶν σκελετωμένων παιδιῶν ἀντλήσαμε τὴν ἔμπνευσίν μας..».

«Τὰ λόγια μας καὶ τὰ τραγούδια μας μιὰ μικρὴ προσφορὰ εἶναι στὸ βωμό τοῦ πόνου τῶν ὀρφανῶν..»

«Ἀπ' αὐτὸ τὸ βῆμα τῶν ὀρφανῶν ἀποτεινόμαστε σὲ Σᾶς, ἄνθρωποι μὲ τὴν τίμια συνείδηση καὶ μὲ τὴν πλούσια καρδιά, βοηθήσατε στὸν ἀγῶνα τῆς διασώσεως τοῦ παιδιοῦ. Πάνω στὴν εὐγενικιά Σας προσφορὰ θὰ κτιστῆ καὶ θὰ ζήσῃ τὸ ἄσυλο τῶν ὀρφανῶν, αὐτὴ ἡ φωλιὰ τοῦ ἄμοιρου παιδιοῦ».

"Ας γίνῃ τὸ ἄσυλο τῶν ὀρφανῶν ἕνα σύμβολο ποὺ θὰ δείχνῃ πὼς ἐκεῖνα τὰ ἔργα, ἔχουν ἀληθινὴ ἀξία καὶ εἶναι μεγάλα ὅσα γίνονται στὶς δύσκολες ἐποχές, ἅς γίνῃ κι' ἕνα ὡραῖο ξεκίνημα στὴν προσπάθεια μιᾶς πλατύτερης κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης».

. . . . . .

—..Ξεκίνησε μέσα σὲ νύχτα θύελλας ὁ ἥρωας, πέρασε καταιγίδες καὶ διάβηκε ἀκάνθινα μονοπάτια καὶ μάτωσεν ἡ ψυχή του, μὰ ὁ ἀγωνιστὴς στὸ τέλος ἔφτασε κάποιο γλυκοχάραμμα στὴ χώρα τῆς χαρᾶς κρατῶντας τῆς νίκης τὴ σημαία. Ὁ Μπετόβεν νίκησε τὴ Μοῖρα.....

—...Εἶναι ἕνας Ὀρφέας ὁ Μπετόβεν ποὺ φθόγγους σκορπάει στὴ Γῆ κι' ἕνας ἀπόστολος εἶναι τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἀγάπης.

Θρησκεία τοῦ ἔρωτά του δὲν εἶναι μόνον ἡ τέχνη του, τοῦ ἤχου ἡ ὠμορφιά, θρησκεία του. ἔρωτά του εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια.

—..Ὁ Μπετόβεν εἶναι ἕνας μεγάλος ἥρωας γιατὶ ἦταν μεγάλος στὴν καρδιά.

Ὁ Μπετόβεν εἶναι ὁ Καλλιτέχνης—"Ανθρωπος.

Ὁ Μπετόβεν ἦταν πολὺ φτωχὸς..... Ὁ Μπετόβεν στὰ 32 χρόνια του εἶναι κωφὸς..... Ὁ Μπετόβεν δὲν εἶχε γνωρίσει στὴ ζωή του τὴ χαρά..Τὸ λουλοῦδι τῆς χαρᾶς εἶναι πολὺ ψηλὰ γι' αὐτόν, φυτρωμένο σ' ἀπάτητες κορυφὲς.....

...Μ' αὐτὸς ὁ κυνηγητὴς τῆς Χαρᾶς στ' ἄγρια δάση τῆς ζωῆς, αὐτὸς ὁ κατατρεγμένος ἀπ' τὴ Μοῖρα, αὐτὸς ὁ στρατοκόπος τοῦ πνεύματος, ἦταν πεπρωμένο στὸ τέλος τῆς ζωῆς του νὰ νικήσῃ, νὰ νικήσῃ τὴ μοῖρα, νὰ νικήσῃ στὸ πόλεμο κατὰ τῆς λύπης. νὰ κατακτήσῃ τὸ βασίλειο τῆς χαρᾶς.

"Ετσι συμβαίνει συνήθως στὴ ζωὴ τῶν μεγάλων δημιουργῶν. "Ο,τι δὲν τοὺς δίνει ἀπαρνήτρα ἡ ζωή, τοὺς τὸ χαρίζει ἀφείδωλα ἡ μεγαλόχαρη τέχνη τους.

Μὲ τοὺς μελῳδικοὺς ἤχους τῶν ἀγγέλων καὶ μὲ τὸν πυρσὸ τῆς θέλησης βαδίζει στὸν πνευματικό του ἀγῶνα.

Μάτωσαν τόσα χρόνια τὰ χέρια του ἀπ' τὸν Πόνο νὰ κρούῃ τὴ Λύρα.

Ζήτησε Αὐτὸς μόνος μές στὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἐρήμου τῆς ζωῆς, κάποια ὄαση,κάποια κρυστάλλινηπηγή, τὴν πηγή, τῆς Χαρᾶς. Εἶχε βάλει σκοπὸ στὴ ζωή του νὰ ψάλῃ στὸ πιὸ τέλειο τραγοῦδι του· τὸν ὕμνο πρὸς τὴ χαρά.

Μὲς ἀπ' τῆς ψυχῆς του τὸ αἷμα φύτρωσεν ἡ δάφνη πού ἔκοψε κι' ἐστεφάνωσε κι' ἐδόξασε τὴ χαρά.

Μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ ἑνὸς μάρτυρα τοῦ πνεύματος ξεχύθηκε φωτόχυτη ἡ Ἐννάτη Συμφωνία του, ἡ Ὠδὴ πρὸς τὴ Χαρά.....

Ἡ ἐννάτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν εἶναι μιὰ τρανὴ νίκη τοῦ πνεύματος, ὅπως τὴ χαρακτηρίζουν.

...Ἕνας φτωχὸς...ἕνας ἄρρωστος...ἕνας πονεμένος...ἕνας ἀγωνιστὴς στήνει ἕνα μνημεῖο στὴ χαρὰ καὶ πάνω στὸ θεῖο της μέτωπο γράφει μ' αἱμάτινα γράμματα τὸ σύνθημά του, τὸ σύνθημα κάθε ἡρωϊκιᾶς, κάθε μεγάλης ψυχῆς. «Ἡ Χαρὰ μὲσ' ἀπ' τὸ Πόνο».

. . . . . .

...Μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Μπετόβεν καὶ μέσ' ἀπ' ὅλων τῶν ἡρώων τὴ μεγάλη ζωή ξεχύνεται ἕνας ὑπέροχος ὕμνος πρὸς κάποιο μεγάλο ἀνθρώπινο προορισμὸ:

«Δίνετε, δίνετε ὅσα μπορεῖτε. Δίνετε ἀκόμα καὶ μὲ θυσίες. Δίνετε στοὺς ἄλλους, νὰ ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς».

Θ. Δασκαλόπουλος

νὰ μᾶς πείσῃ κι' ἐμᾶς περὶ αὐτοῦ. Ἐμεῖς δὲν διστάζουμε νὰ πιστέψουμε στὴν ἐρωτικὴ φιλία δύο ἀνθρώπων, ἔστω καὶ στὴν πεζῆ καὶ ρεαλιστικὴ ἐποχή ποὺ ζοῦμε. Αὐτὸς ὅμως, ὅπως εἴπαμε πάραπάνω, προϋποθέτει δύο ἀνωτέρους ἀνθρώπους ποὺ θέλουν νὰ κρατήσουν τὴν σχέσι τους σὲ κάποιο ἀμόλυντο πνευματικὸ ἐπίπεδο χωρὶς νὰ περισπῶνται καὶ νὰ χάνουν τὸν καιρό τους σὲ κάτι τὸ ὁποῖο κάνουν ὅλοι γύρω τους καὶ ποὺ, ἐπὶ τέλους, μποροῦν νὰ τὸ βροῦν ἀλλοῦ σὲ κάθε στιγμή.

Μήπως εἶναι αὐτό μιὰ νοσηρὴ κι' ἀφύσικη κατάστασι ἤ μιὰ ἁπλή ἰδιοτροπία; "Ισως νάνε κι' ἔτσι. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι εἶναι δυνατὸν μιὰ τέτοια πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ φιλία δύο ἀνθρώπων ἔστω καὶ στὴν ἐποχή μας. Γιατὶ παληότερα, στὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ τοῦ μεγάλου ἔρωτα, μιὰ τέτοια φιλία δὲν θᾶταν καθόλου ἀπίθανη.

"Ετσι μιὰ φορὰ ἀκόμη, ὁ κ. Μελᾶς μᾶς ἔκαμε νὰ σκεφθοῦμε καὶ νὰ συγκινηθοῦμε καὶ νὰ δοκιμάσουμε μιὰ πραγματικὴ πνευματικὴ λύτρωσι μέσα στὴν τόση κακομοιριὰ ποὺ δέρνει σήμερα τὸν κόσμο μας. Καὶ τό πᾶν γιὰ ἕνα συγγρφέα εἶναι νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκινήσῃ τὸ Κοινό. Καὶ ὁ κ. Μελᾶς πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανος διότι χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ κατόρθωσεν αὐτό. Εἰς αὐτὸ βέβαια συνετέλεσε κατὰ μέγα μέρος καὶ ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν ἀκούραστη καὶ ἄφθαστη κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, ἡ ὁποία ἐκυριάρχισεν ἀπό τὴν ἀρχὴ ἕως τό τέλος τῆς παραστάσεώς του.

Ἀθῆνα, Μάϊος

Διον. Βογόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

'Αποσταμένος στρατοκόπος
Ξαναγυρίζω ἀπὸ τὰ ξένα
Χωριό μου ἀγαπητὸ σὲ σένα!

—

Ξεχνιέται τῆς ψυχῆς μου ὁ κόπος
Τώρα ποῦ ἔρχομαι κοντά σου
Στὰ ὁλόδροσα φιλήματά σου

—

Στοῦ φτωχικοῦ τοῦ σπιτικοῦ μας
Τὴν πόρτα τὴν ἀραχνιασμένη
'Η Μάνα ἡ γρηὰ προσμένη

—

Τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ γυρισμοῦ μας!
Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ βουβὴ ἡ λαλιά της
Πνίγεται μὲσ' τὰ δάκρυά της

—

Καλοὶ καὶ γελαστοὶ οἱ γειτόνοι
Τὸ γυρισμό μας χαιρετᾶνε
Τὴ Μάνα μας καλολογᾶνε

—

Μὰ στὴ χαρὰ κοντὰ κι' οἱ πόνοι,
Ἔχουν κι' αὐτοὶ παιδιὰ στὰ ξένα
Κ' ἔχουν τὰ μάτια βουρκωμένα.

Εὐωδιαστὸ δροσᾶτο ἀγέρι
Φτάνει χαιρέτισμα νὰ φέρῃ
'Απ' τὰ ἐλάτια τὰ παρθένα!

—

Ὅλα ὡραία κι' εὐλογημένα!
Ξεχνοῦμε τῆς ζωῆς τὴ μπόρα
Στοῦ γυρισμοῦ τὴ θεῖα τὴν ὥρα!

—

Μακρυὰ στὸ Κοιμητῆρι πέρα
Π' ἀξύπνητος ὁ ὕπνος τοῦ πατέρα,
Γλυκειὰ γαλήνη ἔχει χυθῇ!

—

Καὶ ἡ ψυχή μου δακρυσμένη
Γέρνει βουβὴ γονατισμένη
Κοντά του νὰ προσευχηθῇ!

—

'Ο ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ Δύσι
Τὸν τραγουδεῖ ἡ μεγάλη βρύση
Κι' ἐκεῖνος τὴ γλυκοφιλεῖ!

—

Χαρὰ στον ποὺ δὲν ξέρει μίση!
Χαρὰ στον πῶχει ἀγαπήσει!
Καινούργιος κόσμος τοῦ μιλεῖ!

Γεώργιος Θ. Κελεπούρης

300 %

Μετὰ τὴν ἔκδοσι καὶ τοῦ δευτέρου φύλλου μας' καὶ κατόπιν ὑπογραφείσης νέας συλλογικῆς συμβάσεως, τὰ τυπογραφικὰ ἡμερομίσθια ηὐξήθησαν 300 ο)ο καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐφταπλασιάσθησαν, τούτων ἐπικολούθησεν ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ 10 εἰς 20 δραχμές.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» εἶχον ἐξ ἀρχῆς κανονίσει τὴν συνδρομήν των βάσει τῶν τότε ἰσχυόντων. Νῦν ἔχουν καὶ εἰσπράξει ἀρκετὲς συνδρομές. Γιὰ ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰ ἔξοδά των θἄπρεπε ν' αὐξήσουν ἀμέσως καὶ εἰς τὸ διπλάσιον, τοὐλάχιστον, τὰς συνδρομάς των. Γιὰ τὸ πρῶτον, ὅμως, ἐξάμηνον δὲν θὰ τὸ κάμουν σὐτό. Διότι, πρῶτα—πρῶτα, τοὺς ὅρους συνδρομῶν, ποὺ ὥρισαν ἐξ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς των καὶ τοὺς ἀπεδέχθησαν οἱ συνδρομηταί των, τοὺς θεωροῦμεν ὡς μίαν συμφωνίαν συναφθεῖσαν μεταξὺ ἡμῶν κι' αὐτῶν, καὶ δεύτερον πολλοὶ συνδρομηταί μας κατέβαλλον τὴν συνδρομήν των καὶ δὲν εἶναι ἠθικὸν νὰ τοὺς ζητήσουμε καὶ «ρέστα». Ν' αὐξήσουμε πάλιν τὴν συνδρομήν γιὰ τοὺς μὴ πληρώσαντας ἀκόμη καὶ νὰ ἰσχύσουν δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ δὲν εἶναι σωστό.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸ βάρος τῶν μεγάλων αὐξήσεων θὰ τὸ κρατήσουν, γιὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον, τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» μόνα των. Εἰς τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ Β'. ἑξαμήνου θὰ κανονίσουν τὴν συνδρομήν των βάσει τῶν τότε ἐκδοτικῶν συνθηκῶν.

Ὅπωσδήπτε γιὰ τὴν προθυμία, ποὺ δείξανε οἱ συνδρομηταὶ τοῦ φύλλου μας νὰ καταβάλλουνε τὴ συνδρομὴ τους, τοὺς ἐκφράζουμε τὶς πιό θερμὲς εὐχαριστίες μας.

'Η προθυμία αὐτὴ καὶ γενικὰ ἡ ἠθικὴ ὑποστήριξις ποὺ μᾶς δόθηκε, στὸ πνευματικὸ μας ξεκίνημα, ἀτσαλώνει τὰ νεύρα μας καὶ δροσίζει τὸ νοῦ μας γιὰ νέα πνευματικὰ φτερουγίσματα.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τὸ ὑποδειγματικὸ πανευβοϊκὸ περιοδικό, ποὺ ποθούσαμε νὰ δώσουμε, καὶ ποὺ θὰ μᾶς ἱκανοποιοῦσε ἀπόλυτα. 'Η σημερινές, ὅμως, δύσκολες ἐκδοτικὲς ὧρες, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ δώσουμε κεῖνο ποὺ θἄπρεπε.

Κι' αὐτὸ ποὺ δίνουμε εἶναι «κἄτι» κι' εἶναι χαρά μας ξεχωριστή, ποὺ αὐτὸ τὸ «κἄτι» τό ξετίμησε τὸ πνευματικὰ ἀνεπτυγμένο Εὐβοϊκὸ Κοινό.

'Από τὰ περασμένα

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Οἱ κ. κ. Γ. Ν. Σκαρδῆς, διπλωματοῦχος τοῦ 'Ωδείου Λειψίας καὶ 'Ιω. Μαρσέλλος, τῆς Ὄπερας τοῦ Μόντε—Κάρλο βαθύφωνος, παρακληθέντες ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἐνταῦθα 'Ωδείου, προσεφέρθησαν εὐγενῶς νὰ δώσουν πλὴν τῆς συναυλίας αὐτῶν ἐν τῇ «Παλιρροίᾳ» καὶ ἑτέραν τοιαύτην ὑπὲρ τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ωδείου χάριν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ 'Ωδείου τὴν Κυριακὴν 10ην τρέχοντος καὶ ὥραν 6 μ. μ.

Εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ 'Ελλην. 'Ωδεῖον καὶ εἰς τό Καφενεῖον τῆς «Παλιρροίας». Τιμὴ εἰσιτηρίου δραχ. 25. Διὰ μαθητὰς δραχ. 15.

('Απὸ τὸν «'Εωσφόρο» 1926)

Σημειώματα

'Η σελίδα τῶν Νέων

Μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» συγκεντρώνουνε σήμερα σὲ μιὰ σελίδα των, συνεργασία νέων.

Χαιρόμεθα ἰδιαίτερα γι' αὐτό, γιατὶ φανερώνει πὼς ἡ ἔκδοσι τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν ἄφησε ἀσυγκίνητες τὶς νέες καὶ τοὺς νέους τῆς Εὐβοίας, ποὺ θὰ ἀντιπροσωπεύσουνε αὔριο πνευματικὰ, καὶ γενικά, τὸν τόπο μας.

Ὅπως προγραμματικὰ εἴπαμε οἱ νέοι μας θάχουνε κάθε ἐπιείκεια, ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτές. Σὲ ἀντάλλαγμα τοὺς ζητοῦμε ν' ἀγαπήσουν τὸ περιοδικό μας καὶ νὰ διαβάζουν περισσότερο. Διάβασμα, διάβασμα καὶ πάλι διάβασμα. Ἄς μὴ βιάζωνται νὰ φανοῦν στὴ δημοσιότητα καὶ ἄς μὴ χάνουν τὸ θάρρος των, ὅταν συμβαίνει νὰ μᾶς στέλνουν κἄτι καὶ δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Γράφετε καὶ σχίζετε συνεχῶς. 'Αγαπήσετε τὸ βιβλίο. Διαβάστε μεγάλους συγγραφεῖς δικούς μας καὶ ξένους. Διατηρήσετε τὴ δίψα τῆς φιλομάθειάς σας καὶ τὴν ἀγάπη σας στὰ γράμματα καὶ μιὰ μέρα οἱ κόποι σας θὰ σᾶς δώσουνε τὴν καλλίτερη πνευματική χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι.

Παράπονα

'Ο φίλος συνεργάτης μας κ. Νικ. Μπελλάρας μᾶς γράφει ἐκ Λίμνης καὶ παραπονεῖται πὼς δέν ἔλαβε οὔτε τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον φύλλον μας.

Τὸ ἴδιον μᾶς καταγγέλει καὶ ἀπὸ τὰ Χάλια ὁ ἐκεῖ συνδρομητής μας κ. 'Ιω. Βαλαῆς.

Τί ἄραγε νὰ συμβαίνει;

'Απὸ τὴν ἄλλην Εὔβοιαν καὶ τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος δέν ἠκούσαμεν ἀκόμη κανένα παράπονον καὶ ὀφείλομεν εὐχαριστίας πρὸς τὴν ταχυδρομικήν μας ὑπηρεσίαν δι' αὐτό· διὰ τὰ δύο, ὅμως, σημειωθέντα κρούσματα, ἄς ληφθοῦν κἄποια μέτρα.

Εὐχαριστίες

—Στὸ «Πανευβοϊκὸν Βῆμα» ποῦχε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη ν' ἀναγγείλει τὴν ἔκδοσί μας μὲ τόσα κολακευτικὰ λόγια, ἐκφράζουμε τὶς πιὸ θερμὲς εὐχαριστίες μας.

'Η 'Αναγνώρισις

Ν. 'Αρτάκη 18 Μαΐου 1942

Φίλε κ. Ζῶντο,

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα», 1ο καὶ 2ο φύλλο, τὰ ἔλαβα καὶ σημειώνω μὲ χαρά μου τὴν ἔκδοσί των ὡς ἀπαρχὴ ἀναταράξεως τῆς πνευματικῆς στάθμης τῆς Εὐβοίας, ἰδίᾳ κατὰ τὴν σημερινὴν δραματικῶς σκληρὰν βιοτικὴν περίοδον.

'Η ἐνίσχυσις τῆς ἐκδόσεως ἀποβαίνει καθῆκον γιὰ ὅσους ἐργάζονται πνευματικὰ, ὅπως καὶ γιὰ κείνους π' ἀγαποῦν τὸν τόπο, ὑποχρέωσις. Σὲ Σᾶς δὲ ποὺ χαράξατε τολμηρὰ τὴν ἀπαρχή τὴ τόσο ὑπηρετικὰ γιὰ τὴν πνευματική πρόοδο τοῦ τόπου, ἡ ἀναγνώρισις, ἡ ὁποῖα εἶναι ἔκδηλος ἄς ἀποτελέσῃ ἱκανοποίησιν.

Φιλικώτατα
Θωμᾶς Θανασέκος

'Ελληνικὸς Στίχος

Τὸ βάλς χωρὶς ντάμα

'Ωραῖα διασκεδάσαμε Κυρία στὸ σπίτι
(συνέχεια στὶς νύχτας τ' ἀμίλητα μάκρη)
μὲ τούτη τὴ—λίγον τι—βαμμένη μου μύτη
στὴν ἄκρη.

'Εγὼ μπρὸς στὸ φίνο σου αὐτὸ χαμογέλιο
καὶ οὐ μπρὸς σ' ἐτοῦτο μου τὸ ἄναυδο φρῦδι,
περίεργο παίξαμε—οἱ δυό μας—καὶ τέλειο
παιγνίδι.

Στὰ μοῦτρα μου ἀπόμεινε ὕστερα χρῶμα
βαθὺ ρόζ ἀπ' τὰ χείλη σου. Μὰ ἐμένα Κυρία
σὲ κύτταξε ἀκίνητο τὸ μπλάβο μου ὄμμα
καὶ κρῦα.....

Ὦ νἄχα κι' ἐγὼ μέσ' στὸ στῆθος καρδίτσα
(καὶ ὄχι γιὰ νὰ κρούω τὶς φούχτες, μιὰ σοῦστα)
ἄχ πῶς θὰ στὴν ἔπιανα καρφίτσα καρφίτσα
τὴ φοῦστα.

Καὶ πῶς, τὰ μαλλάκια σου μποῦκλα τὴ μποῦκλα,
ὡραῖα θὰ σιάφιαχνα—μὲ κότσες καὶ τέλια—
σὲ στὺλ Μπομπαδοὺρ νὰ σ' εἶχα μιὰ κοῦκλα
μου τέλεια.

Μὰ ἐγὼ στῆς πνοῆς σου γιὰ νὰ φτάσω τὸ μῦρο
τῶν ποδιῶν πατῶ—στὸ κενὸ—τὶς μυτίτσες
καὶ ἄχ στὴν κλωστὴ μου πόσες στρέφω τριγύρω
βολτίτσες.

Θεέ μου, θὰ κλάψω! Στροφὲς—χωρὶς ντάμες—
μὲ τέζα τὰ χέρια μου—μὲ σφάζει μιὰ ζήλεια—
στὸν ἀέρα νὰ φέρνω, καὶ νἄχω παλάμες
δυὸ ζύλια . . .

Γιάννης Σκαρίμπας

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Θυμᾶμαι τὰ ταξείδια κάθε λίγο.....
Στοῦ καραβιοῦ τοὺς γαλαζένιους δρόμους
τυλίγομαι καὶ κἄποιους πόθους πνίγω.
κι' ἀπ' τοὺς καπνοὺς τοῦ τραίνου νέους πόνους

Βάζω στὸ νοῦ μου μέρα μὲ τὴ μέρα.
Γιὰ τὴ φυγὴ τοῦ κἄθε ταξειδιώτη
Ἄλλη λαχτάρα μὲ τυλίγει καθ' ἑσπέρα
ὅπου 'ναι δυνατώτερη ἀπ' τὴ πρώτη.

Φορτοῦνες τὰ ταξείδια μέσ' τὰ στήθη
ἔχω, μὰ τὰ φτερά μου κουρασμένα
'Πεθύμησα στὶς ἀποβάθρες πλήθη,
φωνές, μαντήλια, μάτια δακρυσμένα.

Μὰ ῥήμωσε ὁ σταθμὸς καὶ τὸ λιμάνι
χαθήκανε κι' οἱ ταξειδιῶτες τώρα,
Οὔτε καράβι, οὔτε τραῖνο φτάνει
στῆς προσμονῆς τὴ 'βλογημένη ὥρα.....

Νίκος Γ. Παπαγεωργόπουλος

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΝΥΧΤΑ

Εἶναι νύχτα κι' ὁ νοῦς μου ἀλήτης ἔχει ξεφύγει κι' τριγυρνᾶ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν εἶναι καθόλου μακρυά.

Ἤμουν κι' ἐγώ σᾶν τὶς ἄλλες ὁμήλικές μου γεμάτη εὐθυμία, μὲς τὴν ψυχή μου εἶχε θρονιάσει ἡ χαρὰ δὲν φρόντιζα παρὰ μόνον πῶς θὰ περάσω πιὸ εὐχάριστα τὴν ἡμέρα μου.

Γιατὶ θεέ μου, ὅταν κανεὶς βαθειὰ ξασθενεισμένος ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ ἀνέβασμα τοῦ Γολγοθά του, σὰ φθάνει στὸ τέρμα δὲν βρίσκει ἕτοιμο τὸ Σταυρό γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν γλυκειά γαλήνη τῆς αἰωνιότητος ἀφοῦ τόσο ποθεῖ τὸν θάνατο νὰ κόψῃ μὲ τό δρεπάνι του τὴν ἀτελείωτη ἀλυσσίδα τοῦ πόνου κι' τῆς ὀδύνης;

Κι' ἄν εἶναι γραφτὸ ἀπὸ τὶς τόσες χάρες τὶς ζωῆς νὰ μὴ δοκιμάσω καμμιά, πρὸς τί νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σέρνω τὰ βαρειὰ βήματά μου, μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι πού ἡ ἀδυσώπητη εἱμαρμένη μου ἁπλώνει στὸ δρόμο μου καὶ μάταια νὰ ἱκετεύω λίγο φῶς νὰ φωτίσῃ τὴν καταμέλανη ἀπογοήτευση ποὺ ἀπόμεινε ὁ μόνος πιστὸς σύντροφος γιὰ νὰ συνοδεύσῃ μὲ τὸ θλιβερὸ ἀκομπανιαμέντο του, τὸ λυκνικό τραγοῦδι, ποὺ μοῦ ἐμπνέει τὸ τραγικὸ φάσμα τὶς ἀπέραντης μοναξιᾶς μὲ τὸ σαρδώνειο γέλοιο του τό ὀδυνηρό κενὸ ποὺ ἁπλώνεται μέσα μου στὸ μέρος ποὺ θἄπρεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖνο ποὺ λένε καρδιά.....

.....τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τὸ διαδέχεται τὸ φῶς τῆς αὐγῆς καὶ τὶς παγερὲς γενναριάτικες μέρες ἀκολουθοῦν τὰ μυρωμένα δειλινὰ τοῦ Ἀπρίλη.

Τὴν βαθειά, ὅμως, νύχτα τοῦ πόνου μου καμμιὰ αὐγὴ χαρᾶς δὲν θὰ τὴν διακόψῃ κι' οἱ μέρες μου ἡ μιὰ πιὸ ἀπελπιστικὰ θλιβερή ἀπὸ τὴν ἄλλη, θὰ διαβαίνουν ἀργὰ ὥσπου νἄρθῃ τὸ μοιραῖον τέλος ποὺ τόσο ἀργεῖ, τὰ λουλούδια ἀνθίζουν καὶ πλημμυρίζουν ὅλη τὴ φύση μὲ ἀρώματα μεθυστικά. Καὶ τὰ πουλιὰ γεμίζουν τὸ μυρωμένο ἀγέρι μὲ μαγεμένες λαλιὲς καὶ σκοποὺς ἐξωτικούς. Κι' ὅταν τ' ἀνοιξιάτικα δειλινὰ πεθαίνουν ἀργὰ κι' ἡ νύχτα γεμίζει τὴν πλάση μὲ τὸ σιωπηλὸ μυστήριο ὅλα αὐτά, κι' τὰ ἐξαίσια ἀρώματα κι' τὸ νοσταλγικὸ τραγοῦδι τῶν ἀηδονιῶν ξυπνοῦν μέσα μου ὄνειρα ποὺ τώρα δὲν μποροῦν νὰ γίνουν πραγματικότητες.

. . . . . .

Μ. Κ. Αγγ.

Ἄπονη μοῖρα! πόσο σὲ μισῶ!!!

Ρέμβαζα ξεχασμένος στῆς καλύβας μου τὴν πόρτα καὶ θαύμαζα τὴ δύση τοῦ τρανοῦ βασιλέα τῆς ἡμέρας.

Καὶ καθὼς ὁ ἥλιος χανότανε πίσω ἀπὸ τὸ βουνό, χρυσοκοκκινίζοντας τὴν κορφήν του, νόμιζα κἰ' ἐγὼ πὼς μέσα στό τρεμόσβυμα τῆς κάθε του ἀκτίνας χανότανε καὶ ἡ δική μου ὕπαρξις στο βασίλεμά του.

—Μὰ ξάφνου ἀπὸ τὸ ὀνειροπόλημά μου βαθουλωμένα καὶ κίτρινα, μὲ κύταξαν μὲ μῖσος τὰ μάτια της καὶ ἀπ' τὸ κούφιο σὰν σπηλιὰ στόμα της, ἔβγαινε

Λόγια ἀγάπης

Ἔφυγες μὰ θὰ ξανάλθης

Ἔφυγες γλυκειά μου ἀγάπη, ἔφυγες ἀφήνοντας τὸ πόνο καὶ τὴ θλίψη γιὰ μόνη συντροφιά μου. Ἔφυγες καὶ πλήγωσες τὴν καρδιά μου καὶ συνέτριψες ὅλο τὸ εἶναι μου.

Ἔφυγες..... Μὰ τώρα ποὺ ἔμεινα μόνη νοιώθω πὼς σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο μὲ μιὰ ἀγάπη ἰδανική, ἀγνή, βαθειά. . . . . .

Ναί, ἀγαπημένε μου, πίστεψέ με σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ ὅσο κανένα ἄλλο πρᾶγμα στὸν κόσμο. Μὰ νομίζω πὼς δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ ξανάρθῃς.

καὶ σὲ περιμένω ἀνυπόμονα σὲ περιμένω μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα, ποὺ νοιώθει ἡ μητέρα ὅταν περιμένει τὸν ξενητεμένο γυιό της.

Σὲ περιμένω γιατὶ σὺ μονάχα εἶσαι, ποὺ μοὺ ὀμορφαίνεις τὴ ζωή. Μονάχα κοντά σου νοιώθω πῶς εἶμαι εὐτυχισμένη, μόνο τὴ γλυκειά σου μορφὴ ἀντικρύζοντας νοιώθω πὼς ζῶ σ' αἰθέριους κόσμους σ' ἕνα ὑπερκόσμιο περιβάλλον, σέ παραμυθένια παλάτια, σὲ ξωτικοὺς ἀνθοστόλιστους κήπους. Ὦ! ἀγαπημένε μου, μὴν ἀργήσης νὰ ξανάρθῃς.

Νίνα Ἀποστόλου-Ματράγκα

τὸ γέλιο ἀπαίσιο.

—Βλέποντάς την τρόμαξα.

Ἔχασα ἀμέσως τὴ γλύκα ποὺ μοὺ χάρισε ἡ πανώργια φύσις.

Μὲ τὴν βραχνὴ φωνή της ζήτησε νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Χωρὶς νἄχω τὴ δύναμη ν' ἀρνηθῶ τὴν ἀκολούθησα.

Πόσο κράτησε ὁ δρόμος μου δὲν ξέρω.

Μόνον ὅταν συνῆλθα ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ βασιλέψει ὁλότελα καὶ ἡ νύχτα μὲ τοὺς μαύρους πέπλους της μὲ εἶχε σκεπάσει.

Ξαποσταμένος περπατοῦσα σιμά της καὶ ὅταν αὐτὴ στάθηκε κάτι νὰ μοῦ πῇ ἐγὼ εἶχα χάσει καὶ τὶς τελευταῖες μου δυνάμεις.

Μούγνεψε μὲ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της μούδειξε τὸ δρόμο ποὺ χανότανε στὸ σκοτάδι.

Νά! Ὁ δρόμος ποὺ διάλεξα ν' ἀκολουθήσης, ἄν φθάσης στὸ τέρμα του θὰ βρῆς τὴν εὐτυχίαν. Καὶ μ' ἕνα ἀπαίσιο χάχανο χάθηκε.

—Ἄκαρδη μοῖρα! Μούδειξες τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας ἀφοῦ πῆρες πρῶτα ὅλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴν μπορέσω ποτὲ νὰ φθάσω στό τέρμα του. Ἄπονη μοῖρα! Ὦ! Πόσο σὲ μισῶ!!!

Τάκης Νίκβας

Τὰ «**Εὐβοϊκὰ Γράμματα**» πωλοῦνται ἐνταῦθα εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ κ. Κ. ΒΡΕΤΤΟΥ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΖΙΝΑΣ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

(*) Ἡ μοτέρνα γυναίκα μεταχειρίστηκε τὴν ἐλευθερία ποὺ ἀπέκτησε, μόνο γιὰ τὴ ματαιοδοξία νὰ εὑρύνει, ὅσο θέλει, τὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν της, καὶ νὰ βάλει σ' ἐνέργεια ὅλα τὰ τεχνάσματα ποὺ κρίνει ἀναγκαῖα γιὰ νὰ προκαλέσει τὴν προσοχὴ ἑνὸς ὁρισμένου προσώπου.

Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ περίφημη πίεση γιὰ τήν ὁποία παραπονιότουσαν ἄλλοτε οἱ γυναῖκες, καθὼς κ' οἱ γυναῖκες τῶν καθυστερημένων χωρῶν; Ἀπλούστατα ὁ σκοπός τους ἀπέβλεπε μόνο στὸ πῶς θἄχουν τὴν ἐλευθερία νὰ ἐπιδειχθοῦν μὲ τὴ φιλαρέσκειά τους.

Ἀλλ' ἄν ἡ κοσμικότητα, ἡ κοκετταρία εὐχαριστοῦν ὑπερβολικά, ὅμως δὲν εἶναι καὶ πρὸς τὸ συμφέρον της, οὔτε καὶ τόσο ἀκίνδυνα ὅπως τὸ νομίζουν. Ἄν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ ἐπιθυμίες αὐτὲς ἀποβλέπουν σὲ ἄλλα πράγματα κι' ὄχι στὴν ἀγάπη, ἄν τὸ νὰ θέλει ν' ἀρέσει, ἔστω καὶ μὲ τεχνάματα, μπορεῖ νἆναι γι' αὐτὴν μιὰ ἀθῶα διασκέδαση, χωρὶς καμμιὰ πρόθεση «νὰ κάνει κακό», δηλαδὴ χωρὶς τὴν πρόθεση ν' ἀγαπήσει ἤ ν' ἀγαπηθῆ, ὡς τόσο ὁ ἀντίκτυπος τῶν τεχνασμάτων αὐτῶν πάνω στὸν ἄντρα μπορεῖ νἆναι ἐντελῶς διαφορετικὸς παρ' ὅ,τι τὸ νομίζει·

Ἡ διάκρισι ποὺ κάνει ὁ ἄντρας μεταξὺ τῆς γυναίκας «ποὺ τοῦ ἀρέσει» καὶ τῆς γυναίκας «ποὺ ἀγαπᾶ», εἶναι σχεδὸν ἀνεπαίσθητη, κι' αὐτὸ μπερδεύει πολὺ τὰ πράγματα. Τὸ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ φλέρτ ἡ γυναῖκα στὸν ἔρωτα, δὲν τῆς εἶναι πολὺ δύσκολο, γιὰ τὸν ἄντρα ὅμως εἶναι εὐκολώτατο.

Συμβαίνει καὶ μόνο ἡ ἐμφάνιση μιᾶς γυναίκας, καὶ δίχως νὰ μεσολαβήσουν τὰ τεχνάσματά της, νὰ τόν κάνει νὰ ξετρελλαθῆ. Ἀπόδειξη, ἡ περίπτωσι τοῦ Γαριβάλδη ποὺ ἐρωτεύθηκε τρελλὰ μέχρι τοῦ σημείου νὰ κλέψει τὴν Ἀνίτα, καὶ μόνο ποὺ τὴν εἶδε μὲ τὰ κιάλια, νὰ κάνει περίπατο στὴν προκυμαία. Ἀλλ' ἄν ὁ ἄντρας ἐρωτεύεται εὔκολα, ἀκόμα κι' ὅταν δὲν τὸν διεγείρει ἀπὸ σκοποῦ ἡ γυναῖκα, εἶναι φυσικὸ νὰ ἐρωτεύεται εὐκολώτερα ἀκόμα, ὅταν βάζει σ' ἐνέργεια τὰ τεχνάσματά της, ἔστω καὶ τὰ πιὸ γνωστά, τὰ πιὸ κακότεχνα γιὰ νὰ ἐπιτύχει.

Ὁ ἄντρας, ὅσο κι' ἄν ὑποστηρίζουν τὸ ἐναντίο, εἶναι στὸ ζήτημα τῆς ἀγάπης, ἕνας εἰλικρινὴς παίκτης, ἴσως γιατὶ δὲ θἆταν ἱκανὸς νὰ παίξει ἀλλοιώτικα. Φαντάζεται πολὺ εὔκολα πὼς τὸν ἀγαποῦν, ἀκόμα κι' ὅταν ἡ γυναῖκα ἐρωτοτροπεῖ μόνο μαζύ του. Πέφτει πολὺ εὔκολα στὶς παγίδες αὐτὲς. Καὶ τοῦτο γιατὶ τὰ τεχνάσματά της (τοῦ ἀρέσουν, καὶ γιατὶ συγκινεῖται εὔκολα σᾶν ἕνα μικρό παιδί.

Λοιπόν, ἡ γυναίκα ποὺ χάριν διασκεδάσεως ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὸν ἄντρα, τὴν παθαίνει καμμιὰ φορὰ καὶ τὸν ἐρωτεύεται στ' ἀλήθεια, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔχει τὴν ἀφέλεια νὰ θέλει νὰ ἐκτιμηθῆ.

Ἐπίσης, ἡ γυναίκα ποὺ ἀρέσει, χωρὶς ν' ἀποβλέπει σ' ἄλλο σκοπό, μπορεῖ νὰ ξεμυαλίσει ἕνα σύζυγο, ποὺ ἔχει οἰκογένεια ἤ ἕναν ἀρραβωνιασμένο, ποὺ θἄθελε νὰ δημιουργήσει τέτοια, χωρὶς μάλιστα νἄχει σκοπὸ νὰ τὴν κάνει γυναίκα του, γιατὶ ὁ ἄντρας ξεχωρίζει πάντα τὴν ἐρωμένη του ἀπὸ τὴ γυναίκα ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ.

Πολὺ συχνὰ ἡ ἀποστροφὴ ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄντρας ὅταν γίνεται ἔρμαιο τῶν γυναικῶν αὐτῶν ποὺ ἐρωτοτροποῦν μαζύ του μονάχα γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὸν ἀπομακρύνει γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ γάμο, ἀπὸ τὴ γυναίκα κι' ἀπ' τὴν ἀγάπη.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὶς χῶρες, στὶς φυλὲς καὶ στὶς τάξεις ποὺ ἡ γυναῖκα ἐπιδεικνύεται καὶ φλερτάρει, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ὁ ἄντρας καταφεύγει περισσότερο στὸ διαζύγιο. πρᾶγμα ποῦ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τὸ γυναικεῖο φύλλο γενικά.

Αὐτὸς εἶναι χωρὶς ἄλλο ὁ λόγος ποὺ καταφέρονται μὲ τόση λύσσα ἐναντίον τῶν φιλαρέσκων γυναικῶν, ἀκόμα κι' ὅταν οἱ ἴδιες εἶναι τέτοιες, καὶ τῆς στενοχώριας ποὺ νοιώθουν ὅταν βλέπουν μιὰ γυναίκα νὰ φλερτάρει ὑπερβολικά. Κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἔχθρα τους αὐτή, ὅπως σὲ ὅλα τὰ σκοτεινά ἔνστικκα τῆς ψυχῆς, τὸ αἴσθημα τῆς συνολικῆς γυναικείας ἄμυνας ποὺ ἰσοπεδώνει τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἀκόμα κι' ὅταν ἡ συνείδησή μας τὸ ἀρνιέται.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἄν καὶ ἡ κοσμικότητα, ἡ κοκετταρία καὶ τὸ φλέρτ δὲν εἶναι, σὰ νὰ λέμε, ἁμαρτήματα ἐπιτρεπόμενα, συμφέρει καὶ πρέπει νὰ περιοριστοῦν Μὰ ἡ δυσκολία συνίσταται στὸ ὅτι πρέπει νὰ τὰ περιορίσουμε χωρὶς νὰ πνίξουμε μέσα της τὴν ἐπιθυμία ν' ἀρέσει, γιατὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν ψυχή της. Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ φροντίδα ποὺ καταβάλλει γιὰ τὸ ντύσιμό της, τὸ ἄτομο της, τὶς κινήσεις της, καὶ γιὰ ὅλη τὴν εὐγενικιὰ πνευματικὴ καὶ αἰσθηματική της ἐκδήλωση. ποὺ φωτίζει τὴ ζωὴ τοῦ ἀντρὸς καθὼς καὶ τὴ δική της ζωή, εἶναι ἡ βάση τῆς χάριτός της.

Εὐτυχῶς ἡ φαινομενικὴ αὐτὴ ἀντίθεση ποὺ κυβερνᾶ τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας, ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ ν' ἀρέσει, τὴν παρακινεῖ νὰ μελετᾶ τοὺς πιὸ διάφορους τρόπους τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς συμπεριφορᾶς «γιὰ ν' ἀρέσει», τὴν παρακινεῖ ἐπίσης νἆναι ἐπιφυλακτικὴ καὶ ντροπαλή, πρᾶγμα ποὺ θέτει ἕνα φραγμὸ στὴ φιλαρέσκειά της.

Ἄν ὅλες οἱ γυναῖκες θέλουν ν' ἀρέσουν, ὅμως ὅταν κατορθώσουν νὰ ἑλκύσουν τὸν ἄντρα, τὰ χάνουν κ' αἰσθάνονται κάποιο φόβο. Κι' ὁ φόβος αὐτὸς γίνεται ἀκόμα μεγαλείτερος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καταλάβουν πὼς ἑλκύονται κ' ἐκεῖνες ἀπ' αὐτόν.

Ἡ ντροπαλοσύνη ἀσφαλῶς προέκυψε ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ μόνο ἀληθινὸ ἀντίδοτο τῆς ἀορίστου αὐτῆς ἐπιθυμίας γιὰ νὰ εὐρύνουν οἱ γυναῖκες τὸν κύκλο τῶν προσώπων ποὺ θέλουν ν' ἀρέσουν καὶ τὸ μόνο μέσον νὰ τὸν ἐντοπίσουν.

Ὅταν σπούδαζα στὸ Πανεπιστήμιο, εἶχα μιὰν ὄμορφη φιλενάδα ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κοκετταρία καὶ τὸ φλέρτ, πρᾶγμα ποὺ στὴ Σχολὴ τῆς Ἰατρικῆς, εἶναι ἐνοχλητικό, γιατὶ τὸ νοσοκομεῖο συνεπάγεται κάποια οἰκειότητα μὲ τοὺς συμφοιτητές καὶ τοὺς ἄρρωστους ποὺ πρέπει ὅμως νὰ συνοδεύεται μὲ τὴν πιὸ μεγάλη αὐστηρότητα καὶ κοσμιότητα. Δὲν θυμᾶ-

(*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΑΓΓΕΛΗ 26
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ : 3-45
ΧΑΛΚΙΣ

Συνδρομές :

Ἐτησία Δραχμὲς 360 — Ἑξάμηνος Δραχμὲς 180
Διὰ Δήμους, Κοινότητας Τραπέζας καὶ διαφόρους ὀργανισμοὺς ἐτησία Δραχμὲς 500

Διαφημίσεις :

Ὁλόκληρη σελίδα		Δρ-χ	1.500
1)2	»	»	800
1)4	»	»	500

Διάφορες δημοσιεύσεις ὁ στῖχος Δρχ. 20

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

Συνδρομὲς καὶ Καταχωρήσεις προπληρώνονται

Γράμματα — ἐπιταγὲς :

Πρὸς τὸν ὑπεύθυνον **κ. Ἀνδρέαν Ἰω. Ζῶντον**
ὁδὸς Κ. Τσιριγώτη 9 — Χαλκίδα

ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

Χαλκὶς τῇ 30 Ἀπριλίου 1942

Ἀγαπητὲ κύριε Ζῶντο,

Ἐπῆρα τὸ πρῶτο τεῦχος τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια ἔχω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τὸ ἀγάπησα τόσο πολὺ τὸ περιοδικό Σας, ὥστε θὰ τὸ προπαγανδίσω διὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ τὸ ἀγαπήσουν κι' ἄλλοι.

Εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος ἐγράψατε ὅτι θὰ καθιερώσετε εἰδικὴ «σελίδα τῶν νέων» εἰς τὴν σελίδαν αὐτὴν τῶν νέων ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ ὅπως γράψω κάτι τι δι' αὐτὸ -ᾶς ἀποστέλλω τὴν πρώτην μου ἐργασίαν εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύω ὅτι θὰ φανῆτε ὀλίγον ἐπιεικὴς ὡς πρὸς τὴν κρίσιν.

Μ' ἐκτίμησιν
Τάκης Νίκβας

μαι πόσες φορὲς προσπάθησα νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβει πὼς ἔπρεπε νὰ φέρνεται ἀλλοιώτικα. Τοῦ κάκου. «Δὲν κάνω τίποτα κακό» μοῦλεγε πάντα, ὅπως λένε συνήθως ὅλα τὰ κορίτσα ποὺ φλερτάρουν. Ἄξαφνα τὸν τρίτο χρόνο ἔγινε πολὺ σοβαρὴ καὶ σεμνή. Γιατί; Ἁπλούστατα, γιατὶ ἄρχισε ν' ἀγαπᾶ στὰ σοβαρὰ κάποιον.

Καμμιὰ γυναίκα ποὺ πραγματικὰ ἀγαπᾶ, δὲν εἶναι πιὰ ἱκανὴ νὰ φλερτάρει καὶ νᾶναι κοκέττα, οὔτε καὶ νὰ θέλει νὰ εὐρύνει τὸν κύκλο τῶν προσώπων εἰς τοὺς ὁποίους ζητεῖ ν' ἀρέσει. Αὐτὸς βέβαια ὑπῆρξε ὁ λόγος τοῦ μὴ συγχρωτισμοῦ τῶν δύο φύλων, τοὐλάχιστον ἕως τὴ μέρα τοῦ γάμου, τὸν ὁποῖον υἱοθέτησαν σχεδὸν ὅλοι οἱ λαοί. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ ἀπομόνωση τοῦ κοριστιοῦ κ' ἡ ἀναζητητη νωρὶς—νωρὶς ἑνὸς συζύγου, περιορίζουν, χωρὶς νὰ ἐξαλείφουν, τὴ φιλαρέσκεια μέχρις ὅτου καταπνιγεῖ στὸν ἔρωτα.

(Ἀκολουθεῖ)
Μεταφραστὴς **Γ. Σημηριώτης**

Ἀλληλογραφία:

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» δὲν ἀπαντοῦν, εἰς τοὺς συνεργάτας, συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας των δι' ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας. Παρακαλοῦνται συνεπῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ παρακολουθοῦν τὴν παροῦσαν στήλην.

Οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῶν Ἀθηνῶν, Ἐπαρχιῶν, καὶ ὑπαίθρου Εὐβοίας, παρακαλοῦνται νὰ στέλνουν τὰς συνδρομάς των ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Ἐδῶ ἀναγγέλονται οἱ συνδρομὲς, ποὺ μᾶς στέλνονται ἀπ' εὐθείας, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ ὄχι αἱ εἰσπραττόμενες ἐνταῦθα διὰ τοῦ μικροῦ εἰσπράκτορος βάσει ἀποδείξεών μας.

«Μετὰ τῶν ἐγκαρδίων μου εὐχῶν παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ἀντὶ συνδρομῆς τὸ ἐσώκλειστον ποσὸν τῶν (500) δραχμῶν ὡς μικρὰν ἐνίσχυσιν διὰ τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα». —Μετὰ τιμῆς † **Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος**. —Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Χαλκίδος τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράματα» ἐκφράζουν τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας των καὶ σημειώνουν ἰδιαιτέρως, πὼς ὁ καλός μας ποιμενάρχης, μέσα στὶς τόσες ἄλλες πατρικὲς φροντίδες του εὑρίσκει τὸν καιρὸν. κι' ἔχει ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ἐνισχύει καὶ ἔργα πνευματικά.

—**Κον Νικ. Μπελλάραν, Λίμνην.** Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ Σας λόγια καὶ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς Σας. Τὰ πρῶτα μας φύλλα Σᾶς ἀποστάλησαν εὐθὺς ἀμέσως. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἐλήφθησαν Σᾶς τὰ στείλομεν καὶ πάλιν καὶ χαίρομεν ποὺ τὰ πήρατε. Σημειώνομεν εὐχαρίστως τὴν νέαν σας διεύθυνσιν.

—**Κον Θωμᾶν Θανασέκον. Ἀρτάκην**, Θερμὰ εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ ὡραῖα Σας λόγια.

—**Κον Λ. Χ. Ζώην, Ἀθήνας.** Ἐλάβομεν κι' εὐχαριστοῦμεν

—**Δίδα Μ. Κ. Α. Ἐνταῦθα.** Ἡ διαβιβασθεῖσα παράκλησίς σας ἠσηκούσθη. Δὲν ἔχετε ὅμως δίκαιον ν' ἀποφεύγετε την δημοσιότητα

—**Κον Δ. Βογόπουλον, Ἀθήνας.** Πήραμε τὸ γράμμα Σας καὶ τὴ συνεργασία τοῦ φίλου Σας. Εὐχαριστοῦμεν δι ὅλα.

—**Κους Κους Π. Ρούσσον**, πρώην Νομάρχην, Ἐρέτρεια, **Π. Οἰκονομόπουλον**, Διευθυντὴν ΚΥΔ-Σ, Ἀθήνας, **Γ. Ἀναστασιάδην**, Γεωπόνον, ὑχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς Σας καὶ τὴν τόσον πρόθυμον ὑποστήριξίν Σας.

Κον Γ. Ι. Φουσάραν, Χημικὸν, Μηχανικὸν **Ἀθήνας**. Τὴν τελευταία στιγμὴ πήραμε τὸ γράμμα Σας καὶ τὴ διαλεχτὴ συνεργασία Σας. Γιὰ ὅλα ἐγκάρδια Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὰ κρατοῦμεν γιὰ τὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου. Ἡ συνεργασία Σας, ἰδιαίτερα πάνω σ' εὐβοϊκὰ ζητήματα κι' εὐβοεῖς, ὅπως ἡ βιογραφία τοῦ Ἀγωνιστὴ—ἐπισκόπου εὐβοίας Νεοφύτου, θὰ μᾶς εἶναι εἰλικρινὰ πολύτιμος.

—**Κον Μ. Μποῦρον**, Στυλίδα. Τὸ γράμμα Σας πολὺ μᾶς συνεκίνησε. Ληφθὲν ἀργὰ τὸ δημοσιεύομεν εἰς τὸ ἑπόμενον Σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' ὅλα.

ΜΕΡΑΚΙΑ

Ἐλάβομεν κι' αὐτούσιον δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω:

Ἐνταῦθα 17—5—42

Τετράστιχο

Κάπου—κάπου
μεσ' τῆς ἀνίας μου τῆς ὥρες
γίνομαι ποιητὴς
δὲν πάω ποτὲ γιὰ δόξες
οὔτε γιὰ τιμὲς καὶ γιὰ στεφάνια
τὰ ποιήματά μου εἶναι
τῆς καρδιᾶς μου τὰ μεράκια,

Μετὰ τιμῆς
Κλέων Πασχαλίδης

Δὲν πιστεύουμε οἱ ἀναγνῶστες μας νὰ ἔχουν καμμίαν ἀντίρρησιν γιὰ τὶς τιμές, τὰ στεφάνια, τὶς δόξες καὶ τὰ μεράκια τοῦ κ..... Κλέοντος ;

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΚΤΟΘΥΡΩΡΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ»